

му. Сякашъ искаше да каже, че е излишно да му се обяснява: той ги разбира твърде добре тия работи.

Все пакъ той нищо не разбираше. Защото ако за мигъ можеше да подозре, че въ дѣсия вътрешенъ джобъ на Радуловата ризница стои дълго писмо, което Мария недавна бѣ получила по таенъ начинъ отъ Иоанъ-Асена — цвѣтътъ на лицето му не би изглеждалъ тъй ведъръ, нито гласътъ му тъй спокоенъ, когато се обърна къмъ момъка:

— Чакахъ те за важенъ съветъ. Искамъ да пратя вестогонци до Венгерския кралъ.

Радулъ се навѣси, не отвърна нищо, седна замисленъ връзъ края на покрития съ мечешка кожа миндеръ.

— Искамъ отъ него съюзъ и приятелство. За да не може Иоанъ-Асенъ да мине презъ неговитѣ земи. Достатъчно е гдето Целгуба го чака съ людетѣ си при границата на Кумания. Не бихъ желалъ поне и венгритѣ да му дадатъ наемници. Отъ войводитѣ на Целгуба и самъ мога да се браня. Още ми сѣ върни: Сотъ, Зепа и Блушъ. Освенъ това искамъ заедно съ Андрея да нападнемя сърбитѣ и да си върнемъ заветитѣ отъ Стефана земи.

Радулъ дигна вежди, погледна очуденъ царя.

Този човѣкъ съвсемъ ли бѣше обезумѣлъ? Не виждаше ли положението си?

— Какво думашъ, царю честити? Ако оставимъ гърба си свободенъ за да нападнемя сърбитѣ — латинитѣ и Славъ само това чакатъ. Ласкарисъ и Михаилъ Епирски се отметнаха вече отъ насъ. Стрѣзомиръ не може да се бори едновременно съ ломбарди и епирци. Пъкъ и великиятъ жупанъ е сложилъ око на Просѣкъ... Отвсѣкжде сме заградени съ врагове.

Борилъ приближи бързо до него, погледна го въ очитѣ.

— Ти не разбра ли, че ми е нужна една военна победа за да залисамъ своитѣ вътрешни врагове, които сѣ днесъ по-опасни за мене? Азъ нѣмамъ вече подпора, нито вънъ, нито вътре. Азъ трѣбва да направя нѣщо! Тъкмо сега, когато ти си начело на конницата. Азъ чувствувамъ, че ще имаме победа! Нима не се свѣнишъ да се боишъ